Laura Bellini

Не відсилай мене додому

Найважливіше зізнання не потребує мікрофона

Не відсилай мене додому

Найважливіше зізнання не потребує мікрофона

Laura Bellini

ROMANS

ISBN: 9788384902080

ALL-IN Rafał Płonkowski

ЗМІСТ

INTRO 4
Розділ 1 - Умови, яких не було в договорі 12
Розділ 2 - По той бік навушників 24
Розділ 3 - Звук, який неможливо повторити 39
Розділ 4 - Без червоного індикатора 52
Розділ 5 - Право відмовити 66
Розділ 6 - Близькість без свідків 79
Розділ 7 - По той бік скла 91
Розділ 8 - Там, де не потрібно нічого доводити 103
Розділ 9 - Ризик, прихований у тиші 117
Розділ 10 - Коли залишається тільки правда 130
Розділ 11 - Ранок без сценарію 144
Розділ 12 - Голос, який раптом замовкає 156
Розділ 13 - Ціна спільного успіху 169
Розділ 14 - Про що ми ще не сказали 181
Розділ 15 - Людина за голосом 193
Розділ 16 - Коли близькості недостатньо 204
Розділ 17 - Те, що належить мені 215
Розділ 18 - Його власний голос 226
Розділ 19 - Усе, що залишається в тиші 237
Розділ 20 - Не відсилай мене додому 249

INTRO

Перше, що я почула, зайшовши до студії, був мій власний голос.

— Не відсилай мене додому.

Я завмерла, тримаючись за дверну ручку, хоча знала цю фразу майже напам'ять. Я записала її три роки тому на кухні орендованої квартири, десь між другою та третьою ночі. Тоді в мене не було ні професійного мікрофона, ні грошей на звукорежисера, ні найменшого уявлення про те, що кілька десятків секунд особистого запису можуть почути понад мільйон людей.

Зате мені було двадцять вісім років, біля дверей стояла спакована валіза, а людина, яка щойно сказала мені, що найкраще буде повернутися туди, звідки я прийшла, навіть не спробувала мене зупинити.

Тепер, у тридцять один, я стояла в коридорі однієї з найкраще обладнаних студій звукозапису у Вроцлаві. За вікном листопадовий дощ перетворював автомобільні вогні на розмиті смуги. Фестиваль звуку мав розпочатися наступного дня, а я нарешті збиралася зробити те, про що давно мріяла: створити авторський цикл, у якому люди розповідали б свої історії без необхідності вдавати, ніби вони сильніші, ніж є насправді.

Я не передбачила лише одного: хтось використає мій найособистіший запис як тестовий аудіофайл.

— Хто це ввімкнув? — запитала я.

Дівчина за мікшерним пультом різко зняла навушники.

— Вибачте. Я думала, це тестовий матеріал. Він був у фестивальній папці.

На екрані я впізнала назву файлу: Kornelia_Wilk_demo_final.

Я не пам'ятала, щоб комусь передавала саме цю версію.

— Звідки він у тебе?

— Ернест мені надіслав. Сказав, що це найкраще записана тиша, яку він коли-небудь чув.

Я якусь мить дивилася на неї мовчки.

Ернест.

Ну звісно.

Ернест Руґ умів зробити так, що навіть звичайне голосове повідомлення звучало як розмова пізнього вечора за келихом вина. Ми познайомилися чотири роки тому на інтернет-форумі звукорежисерів. Особисто ми ніколи не зустрічалися, хоча обмінялися сотнями повідомлень, десятками записів і кількома зауваженнями, яких розсудливі люди зазвичай не надсилають тим, із ким познайомилися в інтернеті.

Я знала його голос краще, ніж голоси деяких членів власної родини.

Низький, спокійний, завжди з ледь помітною усмішкою в інтонації. Він умів розповідати про компресію звуку так, як інші чоловіки розповідали про відпустку біля моря. А ще міг сім хвилин просто слухати, поки я переконувала його, що звільнення зі стабільної роботи заради власного подкасту, мабуть, було найдурнішим рішенням у моєму житті.

Тоді він сказав лише:

— Найдурнішим рішенням було б залишитися там, де ти перестала бути собою.

Я до дрібниць пам'ятала місце, де почула ці слова. Трамвайна зупинка, мокра лавка, кава, що холола в паперовому стаканчику.

А от коли саме його голос почав означати для мене щось більше, ніж професійне знайомство, я не пам'ятала.

— Можеш це вимкнути? — попросила я дівчину.

Вона негайно зупинила відтворення.

Тиша, що запала, була майже непристойно інтимною.

— Я Мая, — представилася вона, помітно зніяковівши. — Допомагаю з записами. Ернест казав, що ти сьогодні прийдеш раніше.

— Ернест багато чого говорить.

— Зазвичай він має рацію.

— Це дуже небезпечна думка.

Мая невпевнено всміхнулася, а я поставила сумку на крісло. Дістала ноутбук, графік роботи й договір, який того ранку отримала від організаторів фестивалю.

Мій план був простий. Чотири дні записів. Шість розмов із людьми, які могли розповісти про своє життя без заздалегідь підготовленого сценарію. Фінальне прослуховування під час фестивального заходу. Потім публікація всього циклу під моїм власним брендом, без виконавчого продюсера, який міг би в останню мить вирішити, що історії надто важкі або недостатньо привабливі для аудиторії.

Останній рік я працювала заради того, щоб мати право самостійно ухвалювати рішення.

І не збиралася віддавати це право комусь лише тому, що в його розпорядженні була чудова студія та голос, під

який мені іноді траплялося засинати з навушниками на вухах.

— Де я можу знайти Ернеста? — запитала я.

Мая поглянула на годинник.

— Він ось-ось має бути. Перевіряє другу апаратну.

Тієї самої миті телефон завібрував у моїй долоні.

Голосове повідомлення.

Від нього.

Я ввімкнула його, не замислюючись.

— Корнеліє, перш ніж ти почнеш мене вбивати через той файл, хотів би зазначити, що, суто технічно, я врятував твою репутацію.

За спиною почувся тихий сміх Маї.

— Це ще не все, — продовжив голос у телефоні. — Ти надіслала організаторам версію після автоматичної нормалізації звуку. Здавалося, ніби ти говориш ізсередини пральної машини. Я замінив її оригіналом. Можеш подякувати мені особисто. Я в кінці коридору.

Я повернула голову.

Двері по той бік скляної стіни прочинилися, і звідти вийшов високий чоловік у темних штанах та сорочці із засуканими рукавами. У нього було коротке, трохи скуйовджене волосся, кількаденна щетина й манера рухатися, властива людині, яка знає кожен сантиметр простору навколо себе.

В одній руці він тримав горнятко кави, у другій — телефон.

Подивився на мене.

Усміхнувся.

І хоча раніше я ніколи не бачила його наживо, у мене не виникло ані найменшого сумніву.

Ернест Руґ.

Чотири роки я уявляла собі чоловіка по той бік навушників. Жоден із тих образів не підготував мене до реальності.

— Корнелія Вільк, — промовив він, зупинившись за кілька кроків від мене. — Жінка, яка здатна образити звукорежисера трьома повідомленнями, не використавши жодного лайливого слова.

— Чотирма. Останнє я надіслала вчора.

— Бачив. Особливо оцінив порівняння моєї пропозиції з експериментом над терпінням невинних людей.

Він говорив точнісінько так, як я пам'ятала.

Тільки тепер я бачила ще й маленьку зморшку біля його губ, яка з'являлася, коли він намагався не усміхатися надто широко. І те, як він дивився просто на мене, не відводячи погляду до телефона.

— Ти використав мій запис без дозволу, — сказала я.

Усмішка зникла з його обличчя.

— Ти маєш рацію. Я повинен був запитати.

Ця проста відповідь здивувала мене більше, ніж будь-який заздалегідь підготовлений аргумент.

— Мені не подобається, коли хтось ухвалює рішення замість мене.

— Знаю.

— Тоді чому ти це зробив?

Він поставив каву на вузьке підвіконня.

— Бо боявся, що організатори почують невдалу версію й відхилять твій проєкт, перш ніж ти встигнеш пояснити, що пішло не так. Це не виправдовує мого рішення. Але саме тому я його ухвалив.

Мені хотілося й далі сердитися.

Справді хотілося.

Та раптом Ернест подивився на документи, які я розклала, потім на годинник над дверима студії. Коли з коридору долинули голоси кількох учасників фестивалю, його пальці стиснули край підвіконня. На якусь частку секунди він кинув погляд у бік презентаційної зали, де техніки розставляли ряди стільців і встановлювали мікрофон на стійці.

— Усе гаразд? — запитала я.

— Так, — відповів він трохи надто швидко. — Ходімо, покажу тобі апаратну.

Я не зрушила з місця.

— Спочатку хочу домовитися про одну річ. Цей цикл — мій. Ти надаєш студію, забезпечуєш звукозапис і технічну підтримку. Жодних змін у матеріалах без мого дозволу.

Він якусь мить уважно розглядав мене, ніби намагався розпізнати щось, чого не міг почути крізь навушники.

— Домовилися, — нарешті сказав він. — Але в мене теж є одна умова.

— Слухаю.

— Ми не вдаватимемо, ніби познайомилися тільки сьогодні.

Я раптом відчула, що підібрати відповідь стало набагато складніше.

Ернест зробив крок ближче, залишивши між нами достатньо простору, щоб я могла відступити.

Я не відступила.

— Я знаю, як звучить твій голос, коли ти намагаєшся переконати всіх, що чудово даєш собі раду, — тихіше промовив він. — І знаю, як він звучить, коли ти справді щаслива. Я не збираюся ставитися до тебе як до чужої людини лише тому, що ми вперше стоїмо в одній кімнаті.

З коридору долинав гамір підготовки. Хтось пересував ящики з обладнанням, хтось інший вигукував прізвища доповідачів. За склом студію заливало тепле світло ламп.

А я дивилася на чоловіка, чий голос протягом чотирьох років здавався мені безпечним саме тому, що я не мусила бачити його обличчя.

— Ернесте, — повільно сказала я. — А якщо наживо ми не зможемо розмовляти так, як раніше?

Якусь мить він мовчав. Потім простягнув мені руку — відкриту долоню, без жодної вимоги чи очікування.

— Тоді почнемо спочатку.

Я подивилася на його долоню.

Могла залишитися біля столу, поруч зі своїм графіком і всіма розумними межами, які заздалегідь установила для цієї зустрічі.

Натомість я подала йому руку.

Його пальці огорнули мої теплим, упевненим потиском. Він не притягнув мене ближче й не намагався продовжити дотик. Дозволив мені самій вирішити, коли відпустити його руку.

І саме завдяки цій звичайній, несподіваній ніжності я зрозуміла, що приїзд до Вроцлава може виявитися набагато складнішим, ніж я припускала.

Бо якщо чоловік, якого досі я знала лише як голос, за одну мить зумів змусити мене захотіти залишитися поруч, то що я робитиму, коли він справді захоче пізнати мене?

Розділ 1 - Умови, яких не було в договорі

Перше, що я дізналася про Ернеста Руґа за п'ять хвилин, проведених у його товаристві, — це те, що він мав дратівливий талант змушувати людину почуватися бажаною гостею, навіть коли вона збиралася з ним воювати.

Друге полягало в тому, що він не мав наміру поступатися лише тому, що я підвищувала голос.

— Я цього не підпишу, — заявила я, посунувши договір через стіл.

Ми сиділи в невеликій переговорній кімнаті поруч з апаратною. За скляною стіною Мая перевіряла мікрофони, а в коридорі техніки переносили обладнання, підготовлене до відкриття фестивалю. Ернест зняв піджак, якого я раніше не помітила на спинці стільця, і ще вище засукав рукави сорочки. Лише тепер я побачила невеликий шрам на його лівому передпліччі.

— Ти навіть не прочитала останню сторінку.

— Я прочитала попередні шість.

— Сьома найромантичніша. Там ідеться про відповідальність за пошкодження обладнання.

— Тоді залишу вас із нею наодинці. Можливо, ви будете щасливі.

Він усміхнувся, але відразу посерйознішав. Розгорнув документ і вказав на пункт, біля якого я поставила знак питання.

— Тебе непокоїть це положення?

— Можливість використовувати фрагменти мого матеріалу під час рекламних заходів, організованих студією. Тут не визначено ні термінів, ні обсягу використання, ні процедури погодження. Це не співпраця. Це відчинені двері до чужої праці.

— Стандартний пункт.

— Стандартні речі теж бувають погано сформульовані.

Якусь мить він уважно розглядав мене. Не виглядав ображеним. Радше нагадував людину, якій щойно запропонували цікаве завдання.

— Добре. Викреслимо його.

Я не відразу знайшла відповідь.

— Ось так просто?

— Ти воліла б посперечатися ще двадцять хвилин?

— Я підготувала дуже хороші аргументи.

— Можеш приберегти їх на потім. Імовірно, вони ще знадобляться.

Я зручніше вмостилася в кріслі й подивилася на нього поверх документів. У голосових повідомленнях він завжди звучав упевнено, але наживо його впевненість мала інший відтінок. Він не намагався домінувати в розмові. Дозволяв мені висловитися, а потім відповідав настільки спокійно, що доводилося пильнувати, аби не сплутати цю терплячість із поступливістю.

— Раз уже ми заговорили про умови, — озвався він, — є дещо, на що я не погоджуся.

Я знала, що рано чи пізно ми до цього дійдемо.

— Уважно слухаю.

— У програмі фінального заходу ти зазначила мене як співведучого.

— Бо ти відповідаєш за створення звукової частини проєкту. Я хотіла, щоб публіка почула, як ми робили записи.

— Можеш розповісти про це сама.

— Я воліла б, щоб говорила людина, яка справді їх записувала.

— Я працюватиму за пультом. Мені не обов'язково стояти поруч із тобою на сцені.

Я підвела очі від ноутбука. У його голосі з'явилася твердість, якої раніше не знала.

— Ернесте, це п'ять хвилин розмови. Я не прошу тебе виступати з промовою перед парламентом.

— А я кажу, що не варто вписувати мене до програми без попереднього погодження.

— Але ж ми говорили про спільний фінал.

— Про спільну підготовку фіналу.

— Досить суттєва різниця, про яку ти міг би згадати.

— Ти маєш рацію. Мав би.

Знову ця готовність брати на себе відповідальність. Я починала підозрювати, що він довів її до досконалості. Проте цього разу, замість подивитися на мене, він зосередився на аркуші під своєю рукою. Провів великим пальцем уздовж його краю, розгладжуючи невидиму складку.

— Чому для тебе це настільки важливо? — запитала я.

— Що саме?

— Не з'являтися під час фіналу.

— Тому що я відповідаю за студію й технічну сторону заходу. Волію контролювати те, що відбувається за мікшерним пультом.

Звучало розумно. Майже переконливо.

— Добре, — сказала я. — Не вписуватиму тебе без згоди. Але нам потрібно знайти спосіб чесно розповісти про нашу співпрацю.

— Це ми якраз можемо зробити.

— І я не збираюся вдавати перед організаторами, що все вже узгоджено.

— Я цього й не очікую.

Я закрила ноутбук, на мить замислившись, чому ця розмова виснажила мене більше, ніж цілий ранок підготовки. Імовірно, тому, що Ернест поводився не так, як чоловіки, з якими мені досі доводилося вести професійні переговори. Він не намагався перекричати мене, залякати чи переконати компліментами. Просто окреслював межу, а коли я ставила її під сумнів, не відступав ані на сантиметр.

Це дратувало.

І було тривожно привабливим.

— У мене є ще одна умова, — сказав він.

Я не надто переконливо розсміялася.

— Звісно, що є.

— Якщо хтось із нас вважає, що матеріал порушує приватність співрозмовника, ми призупиняємо публікацію до з'ясування обставин.

— У мене вже є таке правило.

— Знаю. Я читав твій регламент.

Я підозріло подивилася на нього.

— Ти читаєш регламенти людей, із якими познайомився в інтернеті?

— Лише тих, кого запрошую до власної студії.

— Отже, я особлива.

— Уже давно, Корнеліє.

Він сказав це майже мимохідь. Без усмішки, без театральної паузи. Просто подивився мені в очі й дозволив словам залишитися між нами.

Я опустила погляд на документи, хоча жодна цифра вже не потребувала моєї уваги.

— Не намагайся вести переговори таким способом.

— Яким саме?

— Не вдавай, що не розумієш.

— Я не вдаю.

Перш ніж я встигла відповісти, до кімнати зазирнула Мая.

— Вибачте. У нас проблема з третім мікрофоном. Чути тріск, коли рухається кронштейн.

Ернест негайно підвівся.

— Кабель перевірила?

— Двічі.

— Покажи.

Я пішла за ними до апаратної. Не тому, що мусила. Просто хотіла побачити, як Ернест працює, коли не має часу на заздалегідь підготовлені відповіді.

Мая подала йому навушники. За склом стояла молода жінка, запрошена на пробний запис. Ернест спочатку

звернувся до неї через інтерком, спокійно пояснивши, що йому знадобляться дві хвилини. Лише після цього почав перевіряти з'єднання.

Він не шукав винного. Не коментував професійних здібностей Маї. Ставив короткі запитання, слухав відповіді й послідовно виключав можливі причини несправності.

— Це не кабель, — сказав він за хвилину. — Роз'єм біля кріплення.

Він поворухнув кронштейн мікрофона. У навушниках пролунав сухий тріск.

— Має, принеси запасне кріплення. Корнеліє, можеш попросити нашу співрозмовницю зачекати ще трохи?

На секунду мені захотілося нагадати йому, що він не наймав мене для обслуговування студії. Натомість я зайшла до кабіни.

Жінка представилася Аліцією. Їй було трохи за тридцять, вона мала коротке волосся й нервово крутила каблучку на пальці. Вона була однією з тих, хто зголосився взяти участь у моєму проєкті, щоб розповісти про момент, коли їхнє професійне життя змінилося.

— Усе гаразд? — запитала вона.

— Так. Обладнання вирішило перевірити наше терпіння.

Вона ледь усміхнулася.

Я сіла навпроти неї.

— Можемо використати цей час. Поки що нічого не записуватимемо. Я лише хотіла б знати, чого ти категорично не хочеш почути в готовому матеріалі.

Моє запитання її здивувало.

— Не хочу, щоб вийшло, ніби я сміливa.

— Чому?

— Бо я не була сміливою. Звільнилася лише тоді, коли справді більше не могла там витримати.

— Здається, це важлива частина твоєї історії.

Вона подивилася на мене з полегшенням.

— Більшість людей кажуть, що я повинна пишатися собою.

— Ти можеш пишатися собою й водночас пам'ятати, як важко тобі було.

Тоді крізь скло я побачила Ернеста. Він стояв біля пульта, тримаючи запасне кріплення. Уже не працював із мікрофоном. Дивився на нас.

Коли помітив мій погляд, підняв руку, показуючи, що все готово.

Пробний запис тривав двадцять хвилин. Спочатку Аліція говорила обережно, добираючи слова так, ніби кожне з них згодом могли використати проти неї. Лише коли я запитала про звичайний вівторковий ранок перед її звільненням, вона розповіла історію, якої не було в анкеті. Про бутерброд, куплений на заправці. Про дзвінок від матері. Про те, як плакала в автомобілі, бо не могла змусити себе зайти до офісу.

Мені не потрібна була драматична музика. Достатньо було дозволити їй говорити.

Після завершення запису Ернест попросив Аліцію прослухати фрагмент, перш ніж піти. Коли вона

підтвердила, що почувається з ним комфортно, він провів її до дверей, а я залишилася біля пульта.

Лише коли він повернувся, я помітила, що він явно задоволений.

— Що? — запитала я.

— Нічого.

— Я знаю цей вираз обличчя. Саме так ти звучиш, коли збираєшся сказати щось нестерпне.

— Я хотів сказати, що ти хороша.

Я відчула приємне тепло, якого не збиралася показувати.

— Знаю.

— Я ще не закінчив.

— Це небезпечно.

— Ти вмієш зробити так, що люди перестають говорити заготовленими фразами й починають казати правду. Без тиску. Це рідкісний талант.

Я повернулася до монітора.

Компліменти щодо зовнішності я могла приймати без особливих зусиль. Професійні, особливо настільки точні, зачіпали набагато глибше.

— А ти вмієш полагодити мікрофон, не звинувачуючи пів світу, — сказала я. — Це теж рідкість.

— Чудово. Ми обмінялися люб'язностями. Можемо повернутися до суперечки.

— Ми ще не закінчили?

— Ще не визначили, хто ухвалює остаточне рішення щодо монтажу.

Я випросталася.

— Я.

— Щодо оповіді та змісту — так. Але якщо ти захочеш опублікувати матеріал, який технічно не відповідатиме узгодженим стандартам, я маю право висловити зауваження.

— Висловити чи заблокувати?

— Висловити. Рішення ухвалюватимеш ти. Просто не хочу, щоб моє прізвище стояло під тим, за що я не можу відповідати як звукорежисер.

Я замислилася.

— Справедливо.

— Занотую дату. Корнелія Вільк визнала мою правоту.

— Не звикай.

Наступну годину ми працювали над структурою перших епізодів. За моїм задумом, кожна історія мала починатися зі звуку, який співрозмовник пов'язував із важливим моментом свого життя. Ернест запропонував записати деякі з цих звуків у реальних місцях, замість того щоб брати їх із бібліотек.

Я заперечувала, бо це означало додатковий час і витрати.

Тоді він увімкнув мені запис, зроблений на порожньому вроцлавському вокзалі на світанку.

Спочатку я почула віддалене оголошення, потім коліщатка валізи, що котилася по підлозі, а наприкінці — тихий сміх двох людей. Нічого видовищного. І все ж за кільканадцять секунд мені здалося, ніби я стою поруч із ними.

— Ось чому, — сказав він.

Більше нічого пояснювати не довелося.

О шістнадцятій зателефонувала представниця фестивалю Марта Садовська. Вона хотіла підтвердити програму фінального прослуховування та імена людей, які виступатимуть перед публікою.

Коли я відповіла на дзвінок, Ернест сидів навпроти мене.

— Корнеліє, у нас уже готові рекламні матеріали, — повідомила Марта. — Нам дуже важливо, щоб Ернест був на сцені. Його прізвище чудово виглядає в програмі, а спільна розмова продюсерки та звукорежисера стала б прекрасним завершенням.

Я подивилася на нього.

Він не поворухнувся. Лише відклав ручку.

— Ми ще не узгодили форму його участі, — відповіла я.

— Але ж він господар студії.

— Це не означає автоматичної згоди на виступ.

Марта зітхнула.

— Мені потрібна конкретна відповідь до завтра.

— Отримаєш її після того, як ми все узгодимо з Ернестом.

Я завершила розмову.

Якусь мить панувала тиша.

— Тобі не обов'язково було це робити, — нарешті сказав він.

— Що саме?

— Виправдовувати мене перед організаторкою.

— Я тебе не виправдовувала. Просто повідомила факт.

Він подивився на мене так, що я поки не вміла розшифрувати цей погляд.

— У будь-якому разі дякую.

— Не роби з цього великої події.

— І не роблю.

— Робиш. Я чую.

Він тихо засміявся.

Ми повернулися до документів, але щось змінилося. Не в умовах співпраці й не в графіку. Радше в тому, як ми почали дивитися одне на одного. Ніби кожен із нас відкрив невелику частину іншого, яку неможливо було пізнати через голосові повідомлення.

Перед виходом я підписала виправлений договір. Ернест від руки дописав зобов'язання погоджувати будь-яке публічне використання матеріалів. Я затвердила процедуру подання технічних зауважень і прибрала його прізвище зі списку ведучих фіналу.

— Задоволена? — запитав він.

— Помірно.

— Мабуть, це найкращий результат, на який я міг сподіватися.

Я поклала ноутбук до сумки. Коли потягнулася по пальто, Ернест притримав двері, але не вийшов за мною.

— Корнеліє?

Я озирнулася.

— Так?

— Чотири роки тому ти сказала мені, що найбільше боїшся працювати з людиною, яка не сприйматиме тебе серйозно.

Я пам'ятала ту розмову. Тоді я щойно повернулася із зустрічі з продюсером, який цілу годину пояснював, чому мій голос чудово підходить для реклами косметики, але не для ведення власного проєкту.

— Ти пам'ятаєш такі речі?

— Не всі. Лише важливі.

Я якусь мить розглядала його.

— А чого боїшся ти, Ернесте?

Усмішка на мить зникла з його обличчя. Він глянув у бік презентаційної зали, звідки долинув звук мікрофона, який перевіряли.

— Що одного дня мені більше не буде чого сказати.

— У це мені якраз важко повірити.

— Знаю. Я дуже переконливий.

Цього разу його жарт прозвучав інакше.

Я не стала перепитувати. Поки що.

Коли я вийшла на мокрий вроцлавський тротуар, у мене був затверджений договір, майже готовий графік і впевненість, що я обрала хорошого партнера для роботи.

Натомість я зовсім не була впевнена, чи зможу зберегти з ним дистанцію, яка ще вранці здавалася такою природною.

Найбільше непокоїло те, що Ернест жодного разу не намагався цю дистанцію скоротити.

І все ж уперше за багато місяців мені хотілося, щоб наступний робочий день почався раніше.

Розділ 2 - По той бік навушників

Наступного ранку мене розбудило голосове повідомлення, яке я не збиралася слухати до першої кави.

Звісно, я прослухала його негайно.

— Доброго ранку, пані продюсерко. Маю дві новини. Хорошу й погану. Хороша полягає в тому, що я знайшов ідеальне місце для запису історії Аліції. Погана — для цього треба встати з ліжка до сьомої. Підозрюю, ти вже мене ненавидиш.

Я поглянула на годинник.

Шоста сорок три.

— Ернесте Руґ, — сказала я порожньому готельному номеру, — ти безсовісна людина.

Я записала відповідь.

— Якщо це місце виявиться посереднім, я особисто подбаю про те, щоб до кінця фестивалю ти пив тільки каву без кофеїну.

Він відповів менш ніж за хвилину.

— Погрози прийнято. Зустрінемося о восьмій біля входу до студії. І поснідай. Учора ти закінчила робочий день на двох мигдалинах і обуренні.

Я всміхнулася раніше, ніж устигла себе зупинити.

Це було безглуздо. Чотири роки ми обмінювалися схожими повідомленнями, але тепер, коли я знала його обличчя й те, як він хмурив брови, коли зосереджувався, кожне речення звучало особистіше.

Я підвелася, розсунула штори й подивилася на Вроцлав. Дощ припинився, залишивши дахи вологими й темними. Трамваї ковзали вулицями, люди поспішали на роботу, не підозрюючи, що в одному з готельних номерів тридцятиоднорічна жінка намагається розумно пояснити собі, чому повідомлення про сніданок принесло їй стільки радості.

Я вирішила більше про це не думати.

У мене були важливіші справи.

Насамперед потрібно було довести до кінця проєкт, від якого залежало моє професійне майбутнє. Я відмовилася від постійної співпраці з великою продюсерською компанією, вклала заощадження в обладнання й кілька місяців переконувала організаторів фестивалю, що цикл про звичайні, складні моменти людського життя заслуговує на місце в основній програмі.

Я отримала шанс.

Тепер мала довести, що здатна ним скористатися.

Незадовго до восьмої я стояла перед студією з горнятком кави й текою, повною нотаток. Ернест чекав біля автомобіля. На ньому були темна куртка, звичайний светр і джинси. Без елегантної сорочки він виглядав менш офіційно, доступніше, але в ньому все одно було щось, що притягувало погляд.

Побачивши мене, він відчинив пасажирські дверцята.

— Доброго ранку.

— Не перестарайся з ввічливістю. Я досі серджуся через час зустрічі.

— Зараз восьма.

— У моїй душі досі шоста.

— Помітив. Тому купив тобі ще одну каву.

Він показав на паперовий стаканчик у підсклянникy.

— Намагаєшся мене підкупити?

— Так. Діє?

— На жаль.

Я сіла в машину й лише тоді помітила, що поруч із кавою лежав маленький паперовий пакет із пекарні.

— Я не знав, що ти любиш на сніданок, — сказав він, сідаючи за кермо. — Тому купив два різні круасани. Можеш вибрати.

— А якщо я не їм хлібобулочних виробів?

— Тоді на мене чекає винятково вдалий ранок.

Я розсміялася.

Це не були грандіозні жести. Саме тому вони діяли. Ернест не намагався справити враження. Він звертав увагу на дрібниці, яких інші зазвичай не помічали.

Поки ми їхали містом, розмовляли про записи. Він запропонував стару товарну станцію, частину якої переобладнали на культурний простір. В одному з крил зберегли оригінальні двері, металеві сходи й довгий коридор із незвичайною акустикою.

— Аліція розповідала про те, як пішла з місця, куди боялася заходити, — пояснив він. — Я хотів би записати кроки, зупинку перед дверима й звук їхнього відчинення. Без акторів, без відтворення її історії. Просто справжні звуки простору.

Я замислилася.

— Це може бути надто буквально.

— Може. Тому я й хотів, щоб ти почула це місце, перш ніж ухвалиш рішення.

Я схвально подивилася на нього.

— Отже, ти все-таки навчився запитувати.

— Я здібний учень.

— Не поспішай із висновками. Ми лише почали.

На місці нас зустрів літній чоловік на ім'я Стефан, який доглядав будівлю. Ернест невимушено розмовляв із ним, запитував про здоров'я дружини й ремонт одного з крил. Із короткої розмови я зрозуміла, що вони знали одне одного багато років.

— Пан Ернест завжди щось вигадає, — сказав Стефан, проводячи нас коридором. — Минулого разу пів дня записував, як капає вода.

— Це був дуже важливий звук, — захистився Ернест.

— Для кого?

— Для людини, яка за нього заплатила.

Стефан голосно розсміявся.

Коли ми залишилися самі, Ернест дістав невеликий рекордер і попросив мене стати посеред приміщення. Під високою стелею відлунював кожен крок. Повітря пахло холодним металом, пилом і старим деревом.

— Заплющ очі, — сказав він.

Я підозріло глянула на нього.

— Навіщо?

— Хочу тобі дещо показати.

— Зазвичай речі показують із розплющеними очима.

— Цього разу буде навпаки.